

fackets väg

För en tid sedan yttrade LO:s andre ordförande Rune Molin:

”Antifackliga krafter i vårt samhälle har gått till samlad attack mot LO och dess organisationer. Bilden man ger är att närmast allt ont som drabbat vårt land har sin rot i den fackliga verksamheten, och att regeringen är expeditivminister för LO. Vad man syftar till är att misstänkliggöra det inflytande som löntagarna genom sina organisationer vill utöva på utvecklingen inom arbetsliv och samhälle.”

Orden vittnar om hur LO-ledningen i dag uppfattar kritik. Den känner sig fördelad, orättvist påhoppad, utsatt för illvilja och förtal av slemma borgare, miljonärer och kapitalister.

Bakgrunden till kritiken är en annan, nämligen omsorg om en väl fungerande fackföreningsrörelse. Många frågar i dag med oro vart den är på väg.

Vilka interiörer blottades inte på 1970-talet i Transportarbetareförbundet och Sjöfolksförbundet! Mygel och oegentligheter väckte pinsam uppmärksamhet, inte minst som hanteringen försiggick i organisationer som sagt sig kämpa för solidaritet, och som också vunnit respekt för att de medverkat till relativt goda förhållanden på arbetsmarknaden.

Ett betänkligt steg togs när Beklädnadsarbetareförbundet 1981 tog ut sina 40 000 medlemmar i en politisk generalstrejk mot den borgerliga regeringen. Dåvarande LO-chefen Gunnar Nilsson tog inte avstånd från konfliktmetoden, som inte hör hemma i ett land som vårt.

LO framhårdar fortfarande i att kollektivansluta fackföreningsmedlemmar till socialdemokraterna. De i sin tur tvär sina händer och hänvisar till beslut inom

LO. Ändå vet alla – bla med stöd av försöksverksamhet i Kalmar län – att en stark medlemsopinion är motståndare till kollektivanslutning till ett politiskt parti.

Elettan i Stockholm – med 5 300 medlemmar – publicerade i juni i år i sin tidning Medlemskontakten namnen på 178 elektriker, därför att de inte tillhörde facket. Förbundets ordförande stödde aktionen. Om påtryckningarna "trots allt misslyckas kan medlemmarna vägra att arbeta ihop med skubbarna", hette det i Medlemskontakten.

När en medlem i Fabriksarbetareförbundet ville utträda ur facket "på grund av ändrad livssyn och politisk uppfattning", avslogs han ansökan med motiveringen att skälen var för "diffusa". Förbundskassörens kommentar var att "fackföreningsrörelsen bygger på demokratiska beslut. Man kan inte springa ut och in hur som helst."

En livsmedelsarbetare i Stockholm agiterade mot löntagarfonderna. Följden blev att fackklubben vid ett extra styrelsemöte krävde att han skulle avgå som suppleant i klubbstyrelsen och som skyddsombud på arbetsplatsen. Tolerans mot oliktankande – icke!

Och hur agerade facket när även ett antal företagare ville utnyttja den självklara demokratiska rättigheten att de-

monstrera mot löntagarfonderna i Stockholm den 4 oktober? Jo, Stockholms LO-sektion påstod att företagarnas aktion var ett utomparlamentariskt hot mot samhället.

Och vad hände sedan demonstrationen genomförts och blivit en makalös succé? Jo, bla att ett antal fackförbund i Kalmar län proklamerade bojkott mot ett hotell på en ort i området därför att dess innehavare engagerat sig mot löntagarfonder. Redan beställda kurser och konferenser avbokades.

För att inte tala om arbetsutskottet i Elettan i Stockholm, som åter utmärkte sig, den här gången genom att uppmana de anslutna att bojkotta företaget Eldons produkter. Det ledes nämligen av Gunnar Randholm, ordförande i 4 oktoberkommittén som arrangerade antifonddemonstrationen. Det skall påpekas att Elektrikerförbundets ledning tog avstånd från aktionen som därigenom inte kom till stånd. Det kan likväl inte dölja vilka strömningar som finns på en del håll.

Att kritisera sådana avarter av facklig verksamhet är inte att vara "antifacklig" eller att misstänkliggöra löntagarnas vilja att påverka sina egna angelägenheter. Det är att värna om en rörelse som egentligen är alldeles för bra för att behöva förfalla.

Matti Häggström